

Jag heter Akram Monfared Arya, bor i Stockholm och är ursprungligen från Persian(Iran). Jag har bott i Sverige sedan 1985.

Jag var den första kvinnliga piloten i mitt hemland. Nu är jag poet, författare och konstnär med hittills 15 publicerade diktsamlingar, romaner och faktaböcker på tre språk, persiska, engelska och svenska, samt många utställningar.

Sex av mina böcker, varav två som gick till andra upplagan är utsålda. Inte nog med det, en av mina böcker blev översatt till engelska och publicerades i Kanada som är också utsåld. Jag är medlem i Författarförbundet. Dessutom lyckades jag i många olika omgångar och år få stipendier från Författarförbundet och andra stiftelser.

Mina böcker köps av olika svenska bokhandlare liksom, Akademibokhandeln, Bokus, Bokia, Boktjänst, liksom andra bokhandlarna runt om landet, även Norge och Finland. Mina böcker säljs eller beställs genom BTJ, Bokrundeln och Adlibris.

Nu har jag skrivit färdigt min självbiografi,

En lyckad landning på säker mark

(Den farliga flykten från Khomeinis klor till frihetens land Sverige), om min uppväxt i Iran, Irans historia från dåtiden till nu med bilder och berättelser, om mitt och min mans och våra fem barns liv i Iran före och efter revolutionen, om kriget, om mina barns och min flykt till Sverige sedan min man dött, samt om livet i exil i Sverige och vår assimilation här.

Manuset innehåller framförallt en bild av den iranska staten som den är idag.

Mitt mål var/är assimilation i det svenska samhället och ändå bär jag på frågor och känslor som delvis är specifika för sökandet efter en egen identitet och delvis är en effekt av livet i exil.

Ett utdrag av min självbiografi.

En lyckad landning på säker mark
Den farliga flykten från Khomeinis klor till frihetens land Sverige

Självbiografi
av
Den flygande poeten, författaren och konstnären
Akram Monfared Arya
(Taraneh)

En lyckad landning på säker mark

Den farliga flykten från Khomeinis klor till frihetens land Sverige

Berättelsen om mitt livs historia

Ett liv med olika dimensioner och perspektiv från Iran till Sverige

Ett fritt fall från blå himmel till jordklotet

Den flygande

Poeten, författaren och konstnären

Akram Monfared Arya

(Taraneh)

En lyckad landning på säker mark

Den farliga flykten från Khomeinis klor till frihetens land Sverige

Copyright: Akram Monfared Arya

Korrektur och textgranskning: Hans Strömberg

Porträttfoto omslagets baksida: Karim Rahimi, Atolie Aliné

Layout, formgivning :Författares Bokmaskin

Tryck: Författares Bokmaskin, Stockholm 2012

ISBN. 978-91-637-0780-3

Till mina älskade barn,
Ali, Mina, Reza, Madjid, Iraj,
Vars kärlek gav mig styrka att jaga bort skuggorna av rädslan

Till mina kära och älskade barnbarn Alicia och Anton,
genom dem lever jag längre på jorden
deras kärlek gav mig mer glädje och inspiration till livet
samt gav mig styrka att komma ett steg närmare mitt mål

Till det vackra landet Sverige
som räddade livet på hundratusentals
iranier, bland många mina barn och jag
Ett stort ironiskt tack till Gud, som ej var snäll mot oss.
Gud tog vårt vackra land och allt vi hade ifrån oss och
Han kastade oss ner från topp till underjorden

När ödet bestämmer!

Mina drömmar om ett liv i frihet och trygghet i mitt hemland gick bort 1979.

Jag är inte nöjd med att leva som flykting eller invandrare.

Tyvärr när det inte finns något annat val, när man vill rädda sina barns och sitt eget liv från döden, när man enkom vill fortsätta leva livet, flyr man från eländet utan att tänka på de nya konsekvenserna som dyker upp på ett eller annat sätt på den livslånga vägen, en efter en.

Jag kan bara säga att jag nu lever som mitt öde har bestämt åt mig.

Detta avvikande och oacceptabla läge att kallas invandrare och inte vara som en vanlig människa är förstås inte lätt att leva med!

min man

Jag var en ung, aktiv, lycklig, ambitiös och framgångsrik kvinna. Stoltheten lyste ur ögonen på mig.

Pilot och egenföretagare, försäkringsrådgivare och konsult på två olika stora försäkringsbolag i mitt hemland, mor till fem underbara barn.

Fru till en känd och högt utbildad juristdoktor, domare och advokat.

Dotter till en känd ingenjör och arkitekt.

Vacker och stark med huvudet upp och näsan i luften, rädslan och misslyckandet var en okänd känsla och ett okänt ord för mig.

Men med revolutionens omfattande storm och sönderfallshastighet kraschlandade mitt livs plan våldsamt i ett blodigt hav, då drunknade jag med alla mina planeringar för mina barns och min familjs framtid. Då slutade fortsättningen på ett lyckligt liv.

Mina vingar blev sönderslagna och bundna i olycklighetens värld. Plötsligt, över en natt och på ett ögonblick, var jag ingenting. Mina drömmar om framtiden gick bort med den religionsartade och blodiga revolutionen.

Darrande av rädsla som tog strupgrepp på mig, letade jag efter en genväg att rädda mina barns liv från helvetet i Iran.

Även om jag i slutändan kunde rädda mina barns liv, förlorade jag olyckligtvis mycket annat som aldrig kan ersättas. Jag förlorade och miste min man, mina ägodelar, min familj och värst av allt: jag förlorade mitt eget hemland, min integritet, personlighet, karaktär och karriären. Plötsligt kallades jag invandrare i ett för mig helt främmande land, Sverige, med långt avstånd från mitt eget hemland, utan att jag hade önskat det, vare sig för mina barn eller för mig själv, att bo under sådana förutsättningar i ett helt främmande land.

Dessvärre gav mitt vackra hemland Iran, som jag är född och uppvuxen i, mig allt från allra första början vid min födsel och det tog sorgligt tillbaka allt som jag hade i mitten av mitt liv. Vem är jag nu? Vad har jag gjort för fel – varför har jag blivit straffad?

1985 när jag kom till Sverige var jag sönderslagen, trött, olycklig, och ensam med nästan tomma händer. Bagaget var fullt av minnen och stolthet över min bakgrund, som tyvärr inte kunde hjälpa mig att fortsätta leva livet som förr. Helt plötsligt blev jag en fattig invandrare i allas ögon. En stackars ensamstående mor som varken kunde språket eller kände till någonting i det nya landet Sverige.

I och med den stora nedgången hade jag ingen tid att sitta och tänka på den smärtsamma händelsen. Jag ville inte titta bakåt och tycka bara synd om mig själv. Jag hade en stor plikt och uppgift framför mig. Jag måste uppfostra mina barn på ett bra sätt som jag alltid hade drömt om.

På dagarna hade jag inte ens tid att tömma hjärtat på rinnande tårar. Däremot på kvällarna först när barnen hade lagt sig och jag blev ensam, kunde jag gråta ut ordentligt till sömns. Gråta kunde jag göra på ett gömställe, tårarna rann oavbrutet nerför mina torra kinder som ett

vattenfall men inte framför mina barn eller någon annan. Jag har sett tillvaron som en oavbruten bitter kamp bara för överlevnad och inget annat, med glödande hat mot mullorna som ruinerade mitt land och våra liv, mot de föraktade revolterande personerna ur de lägsta samhällsklasserna med tonvikt på brist på moral, vars pöbel förstörde och plundrade våra liv och värst av allt vårt land.

Fundamentalismen och fanatismen tog med sig landets utveckling, framgång, frihet och mänskliga rättigheter – samt dess mer än tvåtusenfemhundra år gamla historia, kultur och det goda ryktet som civilisation – 1 400 år tillbaka till tiden för islamiskt barbari.

Det revolterande folket var tydligen döva och blinda. De kunde varken höra, se eller tänka hur hela befolkningen, nationen och landets historia utplånas. Människor som utan medvetenhet och kunskap om religionens obarmhärtighet ville erövra och avsätta kungen för att lämna makten till en okänslig, blodtörstig och analfabetisk mulla (Khomeini). Han som hade levt i exil i femton år i Irak på shahens order. Khomeini själv kommenterade öppet med vämjelse att han inte hade någon känsla för sin återkomst till landet.

Då förstod alla att han bara ville hämnas och ödelägga landet på order av sina högt uppsatta chefer, världens makthavare.

Mina barns och mitt liv liknade en båt som fångades i ett förfärligt blodigt revolutionshav med hårda stormar fullt med hajar och piskor. Båtens kapten, barens far, dog och det var på håret att vi också drunknade. Det enda sättet att rädda mina barns liv var att lita på ett ruttet rep, en okänd person, en smugglare, vilket jag accepterade i all tveksamhet och med dess risk hoppades jag att han skulle kunna rädda mina barns liv från helvetet och leda de till paradiset, att rädda de från kriget, tortyr, fängelse och ytterst av allt döden. Mina barn hade nämligen ingen framtid i sitt eget land.

Vi höll oss fast i repet och vi visste inte vart det skulle leda oss. Nu var mina fåglar på flykt mot ett stormigt hav. Ljussignaler från fyren vägledde oss till en lugn och fridfull strand i ett helt okänt land på andra sidan av världen, till Sverige.

När jag kom till Sverige, satte jag igång på egen hand som en fattig människa, en ensamstående mor med fyra pojkar i famnen och en dotter vars öde var okänt och hjälplöst. Hon for ensam till olika länder och sökte efter en räddningsväg, från land till land för att hitta oss och knyta sig till sin mor och sina bröder. Men tyvärr, alla vägar var avspärrade, därför hamnade hon till sist i Kanada. En ung och vacker artonårig flicka blev tvungen att bo ensam långt bort ifrån sin familj. Ödet ville att hon ska skapa sitt livs framgång utan någons hjälp. Däremot vändes det hotande fiaskot i en succé för henne. Successivt lyckades hon bryta den nedåtgående trenden.

Nu var jag en ensam kapten på flyget i ett okänt land, Sverige. Nu ska jag göra mitt allra bästa för att landa på rätt sätt. Jag fick inte vara rädd för mot- och sidovindar. Jag ville inte slösa bort någon minut för att sörja eller tänka på farhågorna som ruinerade vårt land och vårt liv, inte heller på eldsflamman som brände alla våra drömmar ner till aska.

Nu har jag mina barn som ska tas om hand. Jag måste nu vara en bra vägledare och konsult för mina egna barn. Med så mycket erfarenhet av livet som jag hade fått i min tidiga och unga ålder och med alla mina utbildningar, meriter och erfarenheter av att handskas med livets motgångar, tillät jag mig inte att vara ett lönlöst sökande i mörkret.

Utan att få hjälp och stöd från någonstans i ett helt och hållet främmande land som hette Sverige, utan att ha någon kännedom eller kunskap av arbetsregler och lagar, började jag jobba i Smålandsbageri med att paketera bröd på nätterna.

De härligt doftande och nybakade bröden med den färska smaken som folk njuter av vid sitt frukostbord eller till lunchen.

Hur som helst, det tog inte så lång tid för mig att sluta jobba nattetid då jag kände mig som en nattuggla i de mörka, fuktiga, illa jästluktande och smala korridorerna i bageriet. Det var bara två månaders sömnlösa nätter som inte gick fort men ändå, det gick som det gick. Vi var

tvungna att jobba och paketera de heta bröden som direkt fördes från ugnen till bandet. Där fick vi inte ens prata med arbetskamraterna eller ställa en fråga om jobbet. Förmannen som hade en tung djup röst och var brysk, bankade sin näve hårt på bordet och skrek ”prata inte!”, ”fortsätt jobba!”. Jag kände mig exakt som i förhör hos revolutionsgardisterna som inte lät misstänkta gärningsmän sluta ögonen och som blev torterade av sömnlösheten tills de bekände sin dödssynd. Han var en knubbig och rödhårlockig man som hade konstiga ögonformer. Medan ena ögat tittade åt höger tittade det andra ögat åt vänster. Ingen tyckte om honom. Alla visade sitt missnöje över hans närvaro, inte för hans utseende utan bara för hans föraktfulla attityd mot arbetarna. Jag antar att han inte kunde förstå det och att han blandade hej och hå ihop och att han inte ville ändra på sina busfasoner. Nu har jag jobbat här i det nya landet och fått rätt att låna från banken att satsa och köpa en pizza- och kebabbutik. Nu har jag jobbat här i det nya landet och fått rätt att låna från banken att satsa och köpa en pizza- och kebabbutik. Livets ironi, Piloten som bakar pizza. Det var helt okej. Jag ville överhuvudtaget stå på egna ben. Jag var stolt och jag lät aldrig någon annan styra mitt liv. Jag var verkligen för stolt över min bakgrund för att be om hjälp. Det tog bara nio månader liksom en graviditets tid då jag drev den lilla restaurangen och ledde det svingande hjulet ensamt. Jag fick ofta hjälp från mina söner. Efter skolan kom de för att hjälpa sina lilla stackars och trötta mamma.

Jag kände mig som ett frö som med de kraftiga stormvindarna rullades i luften mellan berg och dalar, trillade och trillade tills jag i slutändan hamnades på Sveriges mark. Den hårda luften av ensamhet i det usla livet fullt med längtan, kalla och mörka vintrar med snötäckt och halkig mark, de tjocka och svarta molnen, skyfall, regn, kylan och den fuktiga luften skrämde mig inte alls. Utan tvärtom, allt detta som kunde vara negativt och dra en svag människa under jorden, hjälpte mig att starkt sprida mina rötter under jorden, slå huvudet ut igen och stå på mina fötter. Jag fick öppna ögonen till ett helt annat liv med helt nya perspektiv. Khomeini betade av iraniernas livsgröda ända ner till rötterna och nu slog vi igen rot i små burkar i olika länders fönster. Ingenting var likt min dåvarande regnbåges färgade liv under en helt klar och blå himmel. Vackra, olidfärgade doftande blommor och grönska, den höga fontänen på vår egen gård tillhörde mitt förflutna, de senaste billmodellerna och det stora vackra huset. Nu gäller bara bussar och den lilla hyreslägenheten med tre rum som alltså var i dåligt skick och behövde renoveras på Oxnehaga, ett område mellan Huskvarna och Jönköping. Himlen var tom på regnbågar, istället var den full med gråfärgade och tjocka moln. Mina tårar droppade och föll på mina fötter och huvudet var tungt, fullt med olika tankar som inte var lätta att bära på den värkande nacken. Tusen gånger frågade jag mig själv, varför hade jag hamnat i den här usla och brutala situationen? Vems fel var det? Berodde det på kungen, fattigdomen, folkets analfabetism, okunnigheten, deras brist på kunskap eller den största tron på religionen, landets ägodelar och mineraler, oljan och/eller gas, islamiska religionens strategi för att hålla intresset vid liv, en del av västvärldens makthavare som alltid lägger sig i andra länders öde, världens girighet att äga allt som tillhörde oss eller det föraktade ödet? Vem hade svikit eller lurat oss? Utbildade och akademiker som stod sida vid sida med troende folk på gatorna, kommunister, Mujahedin eller oliktankande politiker? Jag har tyvärr hittills inte fått något vettigt svar på mina frågor.

I årtal försökte jag skriva den här boken, men sorgen satte sig i halsen på mig som en klump och fyllde mina ögon med tårar som tvingade mig att gå ifrån min dator, stänga den och sluta att skriva.

Äntligen landade jag sakta men säkert på fötterna. Sorgen, sömnlösa nätter, ett hav av tårar och avsaknaden hade varit för många och för stor, men nu när jag så oväntat blivit fri från allt mitt sörjande känner jag mig fri och mycket bättre. Smaken av ensamhet, längtan

och misslyckandet är besk, varken jag eller någon annan ville smaka på den. Om livet kan gå vidare för alla, varför inte för mig?

Gjort är gjort, tyvärr kan ingen vrida tiden och ge mig tillbaka allt som jag för trettio år sedan (rättare sagt år 1979) förlorade. Även om jag känner mig fri från allt elände, så finns nostalgin och längtan alltid där. Jag blev en stämplad invandrare för hela mitt liv. Är det egentligen inte hjärtskärande att vara medborgare i två länder, utan att ha ett eget land?

Maj 2000

Telefonluren verkade vara en bit av is i min hand. Jag var fullständigt borta från mina tankar för några minuter som verkade vara en evig tid. Tiden stelnade och jag kunde inte höra ett enda ord. Jag blev helt plötsligt stum av chocken. Visste inte vart jag befann mig. Jag kände mig inte hemma. Mitt rum blev fullkomligt främmande för mig. Jag kände mig vimmelkantig av den senaste tidens upplevelser. Hjärtat slutade att klappa för en sekund och andra sekunden fick jag hemska hjärklappningar. Mina tårar började rinna oavbrutet. Mitt ansikte blev tårdränkt. Oh, herre Gud, Oh, herre Gud, det kan inte vara sant. Jag trodde inte mina öron. Nej det är inte sant. Jag var helt utom mig. Något brast inom mitt hjärta och föll i min mage.

Jag sjönk ner på en stol och började snyfta, tyst till en början men efter någon minut grät jag högljutt. Mitt ansikte var förvridet och eldrött av ansträngningen att dämpa snyftningarna till ett minimum och mina axlar skakade. Min sorg var lika vid som himlen.

Mitt liv eller mina drömmar hade fallit ner och låg nu som en jättelik sprucken skål på golvet. Rummet började snurra och det verkade som att jag hamnade i en tornado. Hur kan det vara, varför drabbades just jag i den här situationen? Varför krigar mitt öde hela tiden med mig?

Hur kan jag utgå ifrån tanken, hur kan jag acceptera att jag än en gång förlorade en värdefull och älskvärd person i mitt liv? Min mamma är borta?! Att hon inte finns vid liv nu, och är begravd! Dödsbudet gav mig en svår chock och nu vet jag att det inte finns någon chans för mig att träffa henne eller åtminstone prata med henne i telefon i det här livet. Det var svårt för mig att samla mina tankar och jag bara fortsatte att gråta, det gjorde också min syster på andra sidan luren med åttatusen kilometer långt avstånd mellan Sverige och hemlandet Iran, långt, långt borta ifrån mig och mina vardagar. Nej det är inte sant. Jag visste att hon på sistone inte mådde bra när vi sist pratade. Men inget tydde på att hon skulle dö av bara lite trötthet som hon själv påstod. Jag brukade vanligtvis ringa henne var tredje vecka eller en gång per månad och prata med henne. Men just på den senaste tiden hade jag en obehaglig känsla inom mig som varnade mig att ringa lite tidigare och oftare till henne. Det är mycket märkligt att jag känner mina instinkter. Genom att få den hemska stressen, att bli otålig, rastlös och nervös när något hemskt kommer att hända. Å andra sidan är det mina oroväckande och skrämmande mardrömmar som talar med mig och väcker mig skakande och svettande mitt på natten som alarmerar mig om någon abrupt fara eller händelse. Dessutom snärjer mig mina mardrömmar i en tryckande olustkänsla. Jag kan se de kommande obehagliga händelserna i mina hemska mardrömmar som tar sömnen ifrån mina ögon. De ger mig en avskräckande känsla. Då går jag irrande och sömnlös runt i mitt rum funderande på den kommande händelsen hela natten.

Mamma blev förvånad. Hon frågade mig fundersam och häpen, har det hänt något eftersom du ringde tidigare än du brukar? Nej mamma sa jag: Det är bara så här. Jag längtade efter din röst och ville höra hur du mår. Jag vågade visserligen inte berätta för henne om mina mardrömmar som gällde henne. Kunde verkligen inte säga att jag ser väl min pappa i mina mardrömmar, att han kommer hem till dig och packar din väska och att han tar dig till den resan som du alltid önskade åka under alla de år som jag är borta ifrån dig. Han tar dig till Sverige för att träffa mig. Jag berättade inte heller för henne att jag blir jätteglad i mina drömmar när de kommer och hälsar på oss i mitt hem i Husby, en förort norr om Stockholm. Jag har inte sagt att jag hoppar darrande av rädslan med hårda hjärklappningar ur sömnen och sitter i sängen, känner mig nerfrusen, sveper täcken runt min kropp, och tänker på vad som kommer att hända, sen mumlar jag, Gud bevara dig mamma, vad ska hända dig? Nej, jag vill inte berätta för henne om mina hemska mardrömmar. Däremot frågade bara jag henne, hur mår du mamma? Hon började som vanligt att klaga på sin hälsa och hjärtat, samt sitt svullnade ben som tog bort hennes kraft. Mamma berättade att hon alltså sover för mycket och inte orkar gå som förr. Jag var tydligen dum som inte tog hennes ord på allvar, då rådde

jag henne att sysselsätta sig med något som hon gärna ville göra och sluta klaga och sova för mycket.

Mitt råd till henne var: Sysselsätt dig, mamma, med någonting!! Tänk inte på dina värkar! Det är inte så märkvärdigt. I din ålder kommer naturligtvis vissa värkar som kan diagnostiseras som ålderssjukdom. Mamma var 72 år gammal. Jag var antingen dum eller självisk som började predika för henne och ge henne några råd att göra det och inte det andra. Tillsist frågade jag henne, vad kan jag göra för dig? Behöver du någon specialmedicin som inte finns i Iran som jag kan skicka till dig? Eller om du vill, jag kan skicka inbjudan till dig så att du kan få visum och komma till Sverige för att besöka mig och mina barn, som du inte har träffat på sexton år. Nej, sa hon självklart, det var helt enkelt hennes sätt att försäkra mig att hon inte behöver någonting. En resa till Sverige var säkert omöjligt för henne att tänka sig.

Nej sa hon: Jag kan tyvärr inte åka. Du anar inte hur svag jag är och jag orkar inte som förr. Jag vill att du mår bra och är lycklig. Hälsa dina barn ifrån mig. Det var alltid samma svar jag fick ifrån henne. Men den här gången avslutades vårt samtal med en ny vers ifrån henne.

Konstigt att höra henne med en viss ton att hon ber om förlåtelse av mig. Hon sa, förlåt mig om jag inte var en god mor för dig. Att jag inte kom och hälsade på dig på så många långa år. Då brast jag i gråt. Oh, mamma vad är det du säger? Varför pratar du så här? Varför ska jag förlåta dig? Du var den snällaste mor i hela världen och jag älskar dig, svarade jag. Det är inte så lätt att hamna i sådan situation som jag då hamnade i. Jag visste inte om jag skulle gråta eller skoja med henne, bara för att uppmuntra henne och ta bort de tankar som hon tänkte på, just efter min pappas bortgång. Jag kunde inte ana att hon ivrigt ville träffa sin älskade man, min pappa i det andra livet, och att hon längtade så oerhört efter honom. Livet efter min pappa, en evig livspartner som hon hade och levde tillsammans med i femtiofem år, verkade vara värdelöst för henne. Hon kände sig ensam och övergiven. Hur kunde jag föreställa mig att hon lider så mycket av längtan att träffa honom i det andra livet? Maj 1985 var det sista gången vi träffades. När min yngsta son, elva år, och jag flydde från Iran, sa hon så här till mig; Du skickade alla dina barn iväg och jag vet att jag inte kan träffa de igen och nu ska du själv lämna landet för gott utan att tänka på mig och min längtan. Jag ryckte omsorgsfullt på axlarna och svarade henne med viss medlidande känsla, att mamma, du har min pappa och mina syskon i ditt liv och de andra familjmedlemmarna runtomkring dig. Men mina stackars barn är ensamma i ett helt främmande land, i Sverige. De behöver verkligen min närvaro. Det är mitt livs viktigaste plikt att ta hand om de och vara med de i den svåra situationen tills de anpassar sig till det nya livet i Sverige. Du får ta vara på ditt liv, jag kommer säkert tillbaka och hälsar på. Nu är hon borta och alla mina drömmar och möjligheter att träffa henne existerar inte längre. De begravdes med hennes bortgång. Iranska revolutionen, Khomeini och hans förbaskade trovärdiga anhängare orsakade att inte bara min familjs liv utan fyrtio miljoner iraniers liv kom på dekis. Jag försöker glömma allt som hände oss men jag kan ändå inte förlåta folket för deras urfåniga besinningslösa agerande.

Samtalet mellan min syster och mig avslutades med att hon sa: Ta hand om dig och tänk inte på hennes bortgång, det är livets gång, vi lever bara en kort tid på jorden. Hon kommer aldrig tillbaka, hon tänkte alltid på dig och dina barn! Hon bad alltid om Gud att ni ska vara friska och lyckliga. Lev livet så gott du kan och tänk på din hälsa också!

Min syster hade fullkomligt rätt, men ändå var det svårt för mig att fatta hennes ord. Hon upplevde livet med vår mor till hennes sista minut, hon delade sin sorg och glädje med henne. Hon är sjutton år yngre än jag och hon var mammas ögonsten. Vad fick jag i gengäld med henne? Ingenting. Mamma lämnade ifrån sig mig för att jag skulle lyckas med mitt liv. Däremot min lilla syster har sin man och sina barn och hela familjen runtomkring sig, hon kan besöka mammas grav, och får allt stöd hon behöver av sin omgivning. Vem har jag runtomkring mig? Vem kommer att stödja mig med den förfärliga situationen jag fick hamna i? Hur ofta kan jag besöka hennes grav?

Jag kände mig övergiven och olycklig i den högsta graden. Jag satt ensam i mitt rum och sjönk ner i mina tankar. Hela mitt livs historia började få liv i min hjärna. Mina tankebanor hade löpt fram till samma slutpunkt. Det var bara så att man tittar på en film. Mina tankar och minnen av hela mitt liv började visa sig framför ögonen på mig.

Tiden

Tiden avundas jag
med var sekund
närmar jag mig döden,
Tiden, evigt varar du
så länge världen varar
men en dag, finns inte längre jag.
Har du inte skådat soluppgången över havet,
eller beundrat stjärnor, berg och dalar?!
Du har själv upplevt varats under,
livets godhet, livets ondska
glädjens stunder, sorgens dagar
segrar och nederlag
Du som räknar alla mina sorgestunder
utan att tröttna
du såg min gråt vid födseln,
hörde mina barndomsskratt
Minns du mina tonårsdagar?
som endast var kärlek,
vänskap och skimrande mognad
Då kände jag en blandning av
rädsla och förväntan inför att träffa min älskade
och jag vädjade till:
Du tid, du är evigt varar
nu i mina äldre dagar,
vill jag ej längre vänta
även jag vill evigt vara
men ack du tillåter det ej

Presentation

- Irans första kvinnliga pilot med certifikat för yrkestrafik
- Författare
- Poet – med hittills 14 böcker
- Konstnär med mer än 60 tavlor och många utställningar

Mitt namn är Akram Monfared Arya. Jag föddes i Tehran 1946. Betraktas som en av de mest aktiva bland iranska kvinnor.

År 1974, efter att ha varit gift, tog jag åter upp studierna samt började jag ta flyglektioner. Detta lyckades jag med trots min roll som hemmafru och mor till fem barn. Jag började med att ta flygcertifikat för segelflyg på "Imperial Airo club" på flygplatsen Doshan-Tapeh. I samma klubb fortsatte jag med att ta certifikat på Ghaleh- Morghi, för en- och tvåmotorig plan. Efter att jag hade fått mitt andra flygcertifikat, fortsatte jag mina flygningar fram till år 1979 då islamiska revolutionen satte stopp för mitt fortsatta flygande. Jag är den första kvinnliga piloten i Iran efter prinsessan Fateme Pahlavi.

Parallellt med min karriär som pilot, jobbade jag som studieledare och konsult på två olika försäkringsbolag, "Tehran" samt "Iran-Amerika". För att visa att kvinnor är lika dugliga som män på mansdominerade områden, tog jag körkort för tung lastbil samt buss.

Kort efter revolutionen lämnade jag Iran med mina barn och emigrerade till Sverige. Trots att jag var ensamstående förälder, lyckades jag öppna och driva en liten restaurang i Jönköping, samtidigt som jag fortsatte uppfostra mina barn som idag är framgångsrika och har egen familj.

Ett nytt kapitel i mitt liv började 1998 då idén föddes att publicera en samling med mina dikter och små noveller, vilka jag hade skrivit sedan 1972. Min första bok vid namn "Pejvak-e Eshq" (Kärlekens eko) publicerades i april 1999. Pejvak-e Eshq handlar om separation, hemlandet, kvinnors politiska rättigheter och främst om kärlek.

Min andra bok, "Sargozashte Pary" (Parys liv), som handlar om kvinnoförtryck i mansdominerade länder som Iran publicerades år 2000. December 2008 publicerade jag boken "Flykten från helvetet i Iran till paradiset Sverige". Boken består av två delar. Första delen är en översättning av min persiska roman "Parys berättelse" till svenska och andra delen handlar om hennes flykt från Iran till Sverige. Boken fick bra recension av BTJ och första upplagan såldes i mindre än två månader. Nu är även den andra upplagan utsåld.

Min andra roman "Anahita" på svenska med en bra recension från BTJ publicerades år 2007 och andra upplagan trycktes år 2008.

År 2009 översattes boken "Anahita" till engelska av författarinnan Mina Boyne, bosatt i Kanada, och den publicerades i Kanada.

Jag fick stipendium i tre omgångar. År 2007 fick jag bidrag från Sveriges Författarförbunds Jubileumsfond och år 2008 fick jag stipendium från författarnas Fotokopieringsfond. Maj 2009 fick jag dessutom ett till stipendium från Författarförbundet som innebar att jag fick bo på Ariane Wahlgrens författarhus i Aten under två veckor. Dessutom år 2010 bodde jag i två veckor på Svenska huset i Kavalla.

Jag vann andra pris i en kulturell tävling kallad Mina drömmars Kista, arrangerad av Kista stadsdelnämnd år 2000. År 2001 vann jag första pris i poesitävling Husby Poesi-cup.

Jag har varit en aktiv deltagare i den svenska poesitävlingen Poetry Slam sedan 1999, samt jag blev utnämnd till Master of Ceremoni för Poetry Slam under evenemangsår 2001 i Skärholmens bibliotek.

Jag fick rollen som förvaltare och samordnare av poesiträffar i Skärholmens bibliotek under åtta månader med start september 2001.

Jag har även deltagit i ett poesievenemang kallat Poetry Slam i New York i februari 2001, där mina dikter fick ett varmt mottagande.

I maj 2001 fick jag tillåtelse av Sara Lidman att översätta hennes bok "Oskuldens minut" till persiska. I april 2003 valdes jag till ordförande i Sveriges internationella författarförening t.o.m. december 2006.

Min fjortonde bok "Alis historia" är min äldsta sons historia om hans barndomsliv, soldatlivet i kriget mellan Iran och Irak samt hans liv i exil i Sverige, som publicerades i augusti 2009. 2002 medverkade jag i Kistaantologin, utgiven av Kista stadsdelsförvaltning. År 2004 medverkade jag i Tillvarons puzzel - Karriärval och livsmål av Ebba Laurin. År 2006 medverkade jag i POESI online av Författares Bokmaskin.

År 2001 kandiderades jag till riksdagen och kommunen för Socialdemokraterna. Och jag var i fyra år tingsrättsnämndeman, samt styrelse ledamot i Barnens Dag. Jag var också demokratiambasadör för socialdemokraternas parti.

Som konstnär: började jag min karriär år 2007.

Jag har alltid varit fascinerad av naturen, bergen med den vita glaciären på toppen och dess mystiska drag, havets blåa djupa hemlighet, skummet på vågtopparna och vågornas brus mot stranden, sammets svarta himmel fullt med silverfärgade stjärnor och vackra höstfärgade träd, vitklädda träd i vintras och regnbågens färgskimrande härlighet på himlen när solljus bryts i regndroppar.

Mitt tema i första hand handlar om kvinnors situation i världen.

I juli 2007 i samband med Linnés 300-årsjubileum, blev jag inbjuden till Jokkmokk och Kvikkjokk tillsammans med sju andra konstnärer.

De tavlor som målades till Linnés hyllning är skänkta till Jokkmokks kommun. Min första utställning var i juli 2007, tillsammans med sju konstnärer i Kvikkjokk, och den andra gemensamma utställningen hade vi i januari 2008 i Husby konsthall. Samtidigt tog jag olika kurser på olika platser såsom:

Birkagård

Folkhögskolan

Midsommargård

Privat kurs hos en Italiensk konstnär

Vedic Art

Privat kurs i Art Studio i Grekland

Juli 2008 ordnade jag min första privata vernissage på Galleri Kocks på söder i Stockholm med sammanlagt 52 tavlor, i olja, akryl, akvarell, kol, på duk och papper.

November 2008 i Lyxig & Mysig i Hammarby Sjöstaden

Mars 2009 hade jag min vernissage på Galleri RIKA på Östermalm i samband med ett tioårs jubileumsfest för mitt författarskap.

Augusti 2009 på Galleri Darling på Söder samt i oktober på Galleri Törnfågel i Västertorp

Mars 2010 Galleri Ängel i Gamla Stan samt Luma bibliotek i Hammarby Sjöstaden

Juli 2010 ställde jag ut mina böcker samt min konst i Svenska Huset i Kavalla i Grekland.

Min konst fick utmärkta recensioner och blev köpta av intresserat folk.

Förutom intervjuer med mig i olika Svenska och utländska medier, medverkade jag i dokumentärfilmen av den danska piloten och konstnären Simone Åberg.

Januari 2009 i matlagningstävlingen "Halv Åtta Hos Mig" på TV4. Jag vann tävlingen.

Mars 2010 programmet Dr.Åsa av SVT.

Besök gärna min hemsida.
Där hittar ni mina böcker och mina tavlor.

<http://www.arya.se>

http://en.wikipedia.org/wiki/Akram_Monfared_Arya
<https://twitter.com/#!/FlyingPoet>
<http://www.facebook.com/#!/profile.php?id=1834267705>
<http://www.facebook.com/?ref=logo#!/profile.php?id=724582985>

Jag är medlem i Sveriges Författarförbund,
Och
BUS (Bildkonst Upphovsrätt i Sverige).

Jag kan bokas som föreläsare.

E-mail: arya@arya.se / a.arya@comhem.se
Mobil: 0046(0)706-82 38 98